

50 2294
 5.11.1905 ✓
 кн 7

ВЪВЕДЕНИЕ

Илюстровано списание

ЗА ДѢЦА.

Илюстрация
 М. С. 1905

СЪДЪРЖАНИЕ

на седма книжка.

1. Начална картинка.
 2. Очакване. Стихотв. отъ Л. Вобевски.
 3. Молба. Стихотворение отъ Теменужковъ.
 4. Малкия крадецъ. Написалъ Н. Михалевъ.
 5. Дѣтска обичъ. Прѣвелъ Н. Михалевъ.
 6. Писмо. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ.
 7. Неприятна разходка. Прѣвелъ Д. Андреевъ.
 8. Дѣбъ. Стихотв. отъ Теменужковъ.
 9. Въ гората. Прѣвела отъ нѣмски Д. М.
 10. Прощаване. Написалъ Н. Гевъ.
 11. Разни.
 12. Задачи и гатанки.
-

Ако нѣкой отъ абонатитѣ ни ученици сж промѣнили адреса си, понеже сж прѣмѣняли въ по горни отдѣления, нека ни се съобщи по скоро, за да не ставатъ грѣшки при изпращане на списанието.

За г. г. главнитѣ учители.

Изтеклитѣ годишнини отъ сп. „Младина“ на учия. библиотеки се продаватъ:

1. За всички течения отъ IV до XIII г. се плаща по 1 левъ.
2. За всѣко течение отъ I и II год. се плаща по 1.50 лева.
3. За всички годишни течения отъ I до XIII включително (безъ III год., която е изчерпена) се плаща 13 л. и 50ст.
4. За всѣко течение отъ IX и X год. подвързано съ платно, се плаща 1.40 лева.

Забѣлѣжка. Всѣка поръчка трѣбва да бжде придружена съ стойността, която трѣбва да бжде само въ пощенски записи или марки, но не и въ гербови марки; иначе нѣма да бжде изпълнена. Пощенски разноски отъ Дружеството.

Отъ Дружеството.

99 2284
Г. 14, [1905]

ГОД. XIV.

СЕНТЕМВРИЙ

КНИЖКА VII.

— Вижь, Пенке, тукъ сж най-зубавитѣ картинки . . .

ОПР. НАРОДНА БИБЛИОТЕКА - ЦЕНТРАЛНА
КУПЕНА Ю 82 № 17815

Очакване.

Ей току що се събуди
Нашата мила Стайка,
Къмъ врата тя поглежда,
Чака своѣта майка.

Майка ѝ пъкъ отъ пазаря
Скоро ще се върне,
Та съ цълувка сладка нея
Нѣжно да прѣгърне.

Тамо тя ще ѝ накупи
Дарове голѣми:
Чанта, мжничко букуварче,
Плоча и калемѣ.

Л. Бобевски.

Младина

списание за дѣца.

МОЛБА.

Клето съмъ сираче, нѣмамъ
Майка ни бащица,
Чуйте ми молбата слѣдна,
Милички дѣщица:

Гдѣ въ свѣта се днесъ не срѣща
Скрѣбъ, неволя черна?
Придружени съ тежка мъжа —
Тѣхна дружка вѣрна!

Гдѣ е този кѣтъ, има ли го?
Тамо азъ да ида,
Та добро да найда въ него
Щастие да видя!

Теменужковъ.

Малкия крадецъ.

Алексѣ е едно размирно момче. Прѣзъ ваканцията той нито веднажъ не взема нѣщо да прочете. Па и у тѣхъ малко стоеше. Прѣзъ цѣлото лѣто е ходилъ все на рѣката, по градинитѣ и ливадитѣ да играе съ другаритѣ си. Родителитѣ му, заныти съ много работа, не знаяха какъ ходи и какво върши. А той никога не казваше, че ходи на рѣката и изъ градинитѣ съ лоши и немирни дѣца. Но ето какво се случи напоследъкъ съ него:

Градината на чича Минка бѣше насадена съ разни овоцни дрѣвчета: круши, сливи, ябълки и пр. Прѣзъ лѣтото Алексѣ и другарѣтъ му Петко много пѣти прѣскачаха прѣзъ ниския зидъ на градината и си берѣха овоцня. Тѣй тѣ не оставиха небутиати нито сливитѣ, нито вишнитѣ, нито крушитѣ. Сега бѣше реда на ябълкитѣ. А въ градината имаше най много ябълки. Почти всички ябълкови дрѣвчета бѣха увиснали отъ плодъ. И какъ хубаво се червенѣха! Приятно бѣше на човѣка да ги гледа и имъ се радва! ...

Тѣ привличаха погледитѣ на Алексѣ и другаритѣ му и много имъ се искаше да си похапнатъ отъ тѣзи вкусни плодове. Ето защо днесъ Алексѣ пакъ стоеше прѣдъ градината и мислѣше, какъ не забѣлѣзано да се промѣкне вътрѣ

и да си набере малко ябълки. Безъ много бавяне, той бързо, бързо се покачи по зида и за мигъ се намъри прѣдъ ябълковото дърво, обвиспало съ жълто-червени зрѣли плодове. Той като катерица пропѣлзя по дървото, започна бързо, бързо да бере плодове и ги туря въ джебоветъ си. Но въ това врѣме се показва чичо Минко, който идеше да заобиколи градината си. Алекси веднага слѣзе отъ дървото, промъкна се прѣзъ зида и изкочи на улицата. Той си мислѣше, че излѣзе незабѣлѣзанъ, ала чичо Минко видѣ малкия пакостникъ и намисли да го накаже. Алекси отиде задъ градината на единъ нисъкъ зидъ, легна на него и захвана да си вади

една по една ябълкитѣ и лакомо, лакомо да ги изяда.

Слѣдъ малко той бѣше хванатъ отъ чича Минка. Удари го нѣколко пѣти и го заведе при родителитѣ му. Чичо Минко се научи, че и другъ пѣтъ той е влизалъ въ градината и за всичко това събщи и на учителя му.

За постѣпкитѣ на Алекси знаеха вече и съученицитѣ му. А какъ мислите вие, малки читатели, дали Алекси слѣдъ това се е поправилъ и станалъ добро момче?

Дѣтска обичъ

ѣ едно село, близко до града, живѣли единъ учителъ и единъ писаръ, който служилъ въ единъ богатъ магазинъ. Нѣколко години тѣ си живѣли приятелски и се обичали като сѣщи братя.

Учителътъ ималъ едно момченце, Стефанчо, на 9 години; сѣщо и писаря ималъ момченце, което се казвало Василчо, една година по малко отъ Стефанча.

Дѣцата, като гледали родителитѣ си, живѣли си и тѣ като братчета. Всичко отивало добрѣ, до като родителитѣ си живѣли задружно. Но по едно врѣме тѣ се разсърдили.

На имения си день учителя повикалъ своитѣ приятели учители, а писаря не повикалъ. Той се наскърбилъ отъ това, отишълъ при него и му казалъ:

— Ехъ, г-нъ Ив. Стефановъ, не постъпи приятелски съ мене; азъ те обичамъ като братъ, а ти ме оскърби.

Учителя помислилъ, че не е направилъ грѣшка и се разсърдили съ писаря. Той прѣстаналъ и да го поздравява.

Бацитѣ, като се разсърдили, запрѣтили на дѣцата си да се събиратъ и дружатъ помежду си.

— Не бива, Василчо, нито да поздравявашъ, нито да говоришъ съ Стефанча . . . казалъ писаря на дѣтето си.

Тѣй се минувало врѣмето. Но дѣцата пакъ се срѣщали, тайно отъ родителитѣ си, защото се много сдружили и обикнали.

Веднажъ Стефанчо заболѣлъ и легналъ въ постеля. Василчо не се стѣргѣлъ. Като заминалъ баща му на работа, той отишълъ у Стефанови и цѣль день прѣкаралъ при болния си другарь.

Дошълъ учителя, видѣлъ Василча, понамусилъ се, но нищо не казалъ. А писаря, като се научилъ за това, ядосалъ се, отишълъ въ къщата на учителя и започналъ да вика:

— Какъ смѣете да държите моето дѣте тукъ? Може вашето дѣте да е опасно болно и вий искате и моето да уморите?

Завелъ той Василча у дома си и го наказалъ. Слѣдъ нѣколко дни Стефанчо оздравѣлъ. Дѣцата отново започнали, пакъ тайно отъ родителитѣ си, да се сбиратъ и се обикнали още по-вече.

Веднажъ двѣтѣ дѣца стоели подъ дървета-та, край дълбокото езеро, и си правили въдици.

Изведнажъ се чулъ гласа на писаря:

— Василчо, гдѣ си?

Поблѣдниѣлъ Василчо като платно.

— Стефчо, моля те, скриѣ се на орѣха!

— Почакай, азъ полека, полека ще избѣгамъ — шепналъ той въ отговоръ на Василча и прѣдпазливо, като се прикривалъ, тичишкомъ трѣгналъ по брѣга на езерото. Но въ това врѣме той ненадѣйно се подилъзналъ, падналъ въ водата и започналъ да потѣва.

Василчо го видѣлъ и му станало жално, жално за добрия му другаръ . . . Той не мислилъ много, а веднага се хвърлилъ въ водата, уловилъ Стефанча за дрѣхата и го потеглилъ къмъ брѣга. Той не билъ много силенъ и съ голѣма мъка едва сполучилъ да го извади изъ водата.

Стефанчо лежалъ примрѣлъ на земята и билъ тѣй блѣденъ, че Василчо започналъ да плаче. . . Той мислялъ, че Стефанчо е умрѣлъ

Дошѣлъ писаря уплашенъ и разтрѣперанъ.

— Ехъ, татко, татко, какво направи ти съ твоето извикване! Стефанчо се уплаши заради мене . . . Искаше да избѣга, да го не видишъ, че сме заедно, и падна въ водата! А сега той умрѣ!

И Василчо жално, жално заплакалъ. Думитѣ му като съ ножъ проболи банцата. Той бързо се навелъ надъ Стефанча, вслупилъ се въ дшпането му и казалъ:

— Не, Василчо, той е живъ . . . дшпа! Повикали лѣкаря и слѣдъ нѣколко часа Стефанчо се съживилъ.

Вечеръта отишѣлъ писарѣтъ у учителя, разказалъ му случката и казалъ:

— Прости ме, приятелю! Гордъ и несправедливъ бѣхъ азъ къмъ тебе . . . Освѣтъ това

много измъчихме и дѣцата си . . . Голѣма е тѣхната любовъ. Вижда се, че въ тѣхнитѣ сърдца самъ Богъ живѣе; азъ не мога да отида противъ тѣхъ! . . . Нека забравимъ всичко и се помиримъ.

Тѣй се сдобрили двамата съсѣда и станали още по-блиски приятели.

Писмо.

1.

*Чакай писмо
Да изпратя
Азъ на моя
Мили татя.*

2.

*Да му кажа,
Тазъ година,
Че въвъ първи
Класъ ще мина —*

3

Да ми купи
За наесенъ
Новъ отъ тамо
Цлатъ чудесенъ.

4

Що ли друго
Оцъ на края
Да му пиша,
Азъ не зная—

5.

Много здраве
И отъ мама;
Ний добръ сме
Тукъ и двама.

6.

Много здраве
И отъ мене
Чакаме те
Съ нетърпене.

Ц. Калчевъ.

Неприятна разходка.

Андрея и Иванъ сж братовчеди. Една сж-бота, къмъ 5 часа слѣдъ обѣдъ, тѣ отидоха на разходка, до блиската рѣка. Като стигнаха до рѣката, тѣ седнаха подъ една върба, да си отпочинатъ. Въ това врѣме Андрея забѣлѣза на близо едно животно, цѣло потопено въ водата, на което се показваха само рогата и частъ отъ главата.

— Това може да е нѣкой биволъ — каза Иванъ. Ела да го изпѣдимъ!

— Не бива да закачаме животното, отговори Андрея. Нека си стои спокойно тамъ.

Иванъ не послуша съвѣтитѣ на Андрея, а скочи правъ, намѣтна си палтото върху главата и започна да реве съ страшенъ гласъ. Отъ далечъ той приличаше на сжщо плашило. Биво-

лътъ (бикъ), като чу страшния ревъ на Ивана, изправи се въ водата и заочна да гледа плахо, плахо. Слѣдъ това бикътъ впери очи право къмъ страшния Ивана и тръгна къмъ него. Андрея забѣлѣжи това и извика:

— Иване, да бѣгаме! Бикътъ иде къмъ насъ!

Иванъ си отбули палтото и видѣ, какъ бикътъ иде съ страшенъ погледъ къмъ него. Двамата другари, като видѣха опасността, хукнаха да бѣгатъ съ всичката си сила.

Бикътъ се спустна да ги прѣслѣдва. Андрея не можеше да бѣга колкото Ивана, за това бикътъ го застигна по рано. Но той го отмина и прѣслѣдваше Ивана — своето плашило. Още малко и Иванъ ще бѣде смазанъ подъ краката и рогата на бивола. Андрея, като вѣренъ другаръ, тичаше отъ страна слѣдъ бика, викаше и махаше съ рѣдѣ, дано животното се уплаши и остави Ивана. Но бикътъ не искаше и да знае: той тичаше по силно, за да стигне плашилото си.

Отчаяния викъ на Андрея достигна до уши-

тѣ на нѣколко работници, които бѣха тамъ на близо Тѣ се притекоха на помощъ и едва сполучиха да отърватъ Ивана отъ тази бѣда.

Тази случка научи Ивана още веднажъ да не закача животнитѣ, когато си стоятъ мирно, било на паша, било другадѣ.

Дѣбъ.

1.

Всрѣдъ полята се издига
Дѣбъ високъ и горделивъ,
Врѣхъ му облацитѣ стига. —
Самъ той хубавъ е, красивъ.

2.

Клонитѣ му пѣкъ кръстати
Се широко стелятъ днесъ,
Никой него да поклати
Нѣма тази сила — честь.

3.
Вихъръ грозенъ си играе
Съ вѣйкитѣ му всѣки часъ,
Той усмихва се, не хае,
Мълчаливъ е, пѣмъ безъ гласъ

4.

Всрѣдъ полята самъ самичъкъ
Свойта вирналь е глава,
Подъ небето тукъ, единчъкъ
Върши пай-добри дѣла:

5.

Гжстата му черна сѣнка
Е съ приятна хладина,
Младъ овчаръ си тукъ седѣнка
Чипи — прави пладнина

6.
Друмникъ моренъ ли замине,
При дѣба ще се спре той старъ,
Ще приседне да почине
Също катъ при скѣпъ другаръ

7.

Той е царъ на дървесата
Царъ е славенъ и великъ,
Той единъ краси полята
Съ милия си, чуденъ ликъ.

8.

Птичка пойна, гласовита,
Що не знае трудъ, тегла,
Лѣе пѣсець си извита
Накъ на негови стебла.

Теменужковъ.

Въ гората.

Енчо и Петъръ имаха вуйчо, който бѣше оти-
шълъ по работа въ Африка. На послѣдъкъ
той изпрати писмо, въ което разказваше за едно
свое приключение въ гората. Като излѣзълъ на
ловъ, замръкналъ въ гората. Той билъ принуденъ
да прѣнощува на едно дърво. Прѣзъ нощъта,
подъ дървото, дохажда единъ лѣвъ. Царьтъ на
животнитѣ заблѣзалъ, че на дървото има чо-
вѣкъ и стоялъ да го пази до сутриньта. Вуйчо
имъ щѣлъ да бѣде разкъсанъ отъ лѣва, ако
не биле приятелитѣ му да го спасятъ. Тѣ отиш-

ле въ гората да го търсятъ. Лъвътъ, като видѣлъ по-вече хора, избѣгалъ.

Дѣцата съ голѣмо любопитство слушаха всичко, каквото пишеше вуйчо имъ. Слѣдъ като родителитъ имъ си отидоха въ стаята и тѣ останаха сами, малкия Петъръ каза:

— Хубаво е, Енчо, да се прѣживѣятъ такива приключения.

Той наведе глава и се замисли.

— Какво ти е, Енчо, кажи ми?—настояваше Петъръ.

Вмѣсто отговоръ, той го улови за ржката и отидоха въ градината.

— И пие, Петре, можемъ да прѣживѣемъ такива приключения, каза той тихо.

— Не сме въ Африка! — извика очудено Петъръ. Какво мислишъ да правимъ?

— Страхъ ли те е Петре?

— Никакъ не ме е страхъ.

— А ако си нощъ на вѣнъ?

Петъръ поклати глава и се позамисли.

— Утрѣ е недѣля, продължи Еню; ний можемъ да избѣгаме безъ да ни забѣлѣжатъ. Знаешъ ли, какво ще направимъ? Ще отидемъ на чифлика при чича Стефана.

— Вѣрвашъ ли, че тати ще ни позволи?

— Ако го питаме не. Но ний нѣма да го питаме, каза натъртено Еню.

— Да, но.

— Не бѣди тѣй простъ. Петре! Ний ще прѣживѣемъ едно приключение, като вуйча Никола.

На другата сутринъ небето бѣше ясно и спомагаше за плана на двамата братя. Слѣдъ като вземаха позволение отъ майка си да оти-

дать въ гората, приготвиха си малко хлѣбъ и радостно трѣгнаха на пѣть.

— Е, знепѣ ли пѣтя за чифлика? — обади се Петъръ, слѣдъ като бѣха вървѣли половинъ часъ.

— Не, но това ще бѣде смѣшно, да мислишъ за такива работи, отговаря Еню.

Петъръ се позамисли и започна да се страхува. Слѣдъ половинъ часъ той заяви, че не може да върви отъ гладъ. Тѣ седнаха на посето и сладко, сладко изядоха една частъ отъ хлѣба си.

Слѣдъ това тѣ вече навлѣзоха въ хладната сѣничаста гора, гдѣто бѣше много по-хубаво и весело. Двамата братя пѣеха и вървѣха напредъ. Тукъ тамъ срѣщаха нѣкоя узрѣла кжпина и се спираха да похапнатъ. Петъръ се умори и запита:

— Има ли още много да вървимъ, Енчо?

— Разбира се, съ конь се отива за петъ часа, а ний не вървимъ бързо. Довечера ще останемъ въ гората, защото е много интересно. Ако пъкъ ти е много мжчно, можешъ да вървишъ по бързо и довечера да си на чифлика.

— Не ми е мжчно, каза Петъръ съ присторена въздишка, но не мислишъ ли, че трѣбва да ядемъ?

Еню му даде малко хлѣбъ, като му каза, че по-вече нѣма, защото трѣбва да си оставятъ малко и за вечеря. Слѣдъ това Петъръ прѣдложи да седнатъ и си отпочинатъ. Тѣ седнаха на меката трѣва. Малкия, уморенъ отъ много ходене, сложи глава и заспа. Сжщото направи и Еню. Когато послѣ Еню се събуди, слъщето бѣше почти залѣзло. Той скочи и извика:

— Петре, ставай да вървимъ!

Малкия се обърна полусънень, потрепера отъ студъ и запита:

— У дома ли ще отидемъ?

Еню го погледна сърдито и каза:

— Ние ще прѣживѣемъ приключения, като вуйча. До сега ни едно не сме прѣживели. Хайде да вървимъ!

Петъръ тръгна слѣдъ брата си и започна да плаче. Отъ минута на минута въ гората ставаше все по тъмно. Слѣдъ единъ часъ Петъръ

заяви, че не може вече да върви. Еню се огле да наоколо и кази да се качатъ на едно дърво, като вуйча си Никола Доближиха се до единъ грапавъ джбъ, на който лесно можаха да се покачатъ. Еню помогна на брата си и се качиха на дървото. Той му намъбри мѣсто между клонетѣ и каза:

— Сега ще те вържа.

— Но азъ иеца да бѣда вързанъ — възразяваше Петъръ.

— И това е правилъ вуйчо, — обясняваше Еню и върваше, че само тѣй ще може да убѣди малкия си братъ

Петъръ се съгласи да го вържатъ. Същото направи и Еню, но вѣжето бѣше кжсо; той се прѣвърза само прѣзъ грждитѣ и застана правъ — не можеше да седне.

— Ние нѣмаме хлѣбъ за вечеря — каза Петъръ, който стоеше единъ клонъ по на горѣ отъ брата си.

— Ти само за ядене мислишь . . .

— Но, нали е обичай да се яде вечерь?

— Ако ядемъ тази вечерь за утрѣ нѣма да имаме нищо.

— Утрѣ ще отидемъ у чичови Стефанови; тамъ има всичко за ядене.

Но Еню не се утѣшаваше съ това. защото не знаеше, гдѣ се намиратъ и дали ще намѣрятъ чифлика. Той не смѣеше да каже на малкия си братъ, че сж се изгубили. Изѣдоха и послѣдния хлѣбъ и замълчаха. Еню си мислѣше, че туй е едно приключение. Но въ това врѣме Петъръ плачишкомъ каза:

— Студено ми е . . . жаденъ съмъ.

— И мене не ми е добръ Петре. Ти си много малодушно момче,—каза той строго.

Малкия не се стрѣсна, а заплака. Еню се помисли, че не сж направили добръ, гдѣто сж дошли сами въ гората, но за да утѣши брата си, каза:

— Слушай, Петре, колко ще бжде хубаво утрѣ като отидемъ при чича Стефана . . . Тати ще ни позволи да прѣкараме тамъ нѣколко дена и колко ще се чудятъ всички на нашитѣ приключения.

Петъръ не чуваше никакви утѣшителни думи, той плачеше:

— Искамъ у дома, при мама ! . . Студено ми е, мъчно ми е за мама . . .

— Не викай като лудъ!—продума Еню разсърденъ.

— Искамъ да си отида.

— Ти не си герой.

— Не искамъ да бжда герой . . . хълцаше малкия.

— Мълчи! чува се нѣщо — извика Еню.

Петъръ се смѣлча и започнаха страхливо да се услушватъ. И наистина, подъ дървото нѣщо шумолеше. Слѣдъ малко тѣ чуха едно силно пѣшкане.

— Енчо, лъвъ ли е това?—шепнѣше Петръ.

— Лудетино, у насъ нѣма лъвове.

— Но може да има на нѣкъдѣ—настояваше той и всички приказки, които бѣ чувалъ за лъвове, като свѣткавида прѣминаха прѣзъ ума му.

Страшното животно стоеше подъ дървото. Тѣ чуваха пѣхтението му и си мисляха, че очитѣ му силно блѣщятъ въ тъмнината. Петъръ се много уплаши. Той плачеше, макаръ че братъ му заповѣда да мълчи. И на Еня не бѣше приятно. Той проклинаше на ума си тѣзи приключения и се услушваше. Въ това врѣме животното трѣгна и се изгуби въ гората. Слѣдъ една минута момчетата, за чудо, видѣха свѣтлина между дърветата и чуха имената си. Тѣ се обадиха и слѣдъ малко при тѣхъ дойдоха трима души: двама мъже, баща имъ и кучето имъ *Каро*, което ги доведе при дървото, гдѣто бѣха момчетата. Това бѣше страшното и пѣхтящето чу-

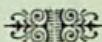
довище, което тѣ чуха. Баща имъ заповѣда да слѣзатъ. Но прѣститѣ на Енча се бѣха тѣй вдървили, че единъ отъ мъжете се качи на дървото, отвърза вѣжето и имъ помогна да слѣзатъ. Съвсѣмъ убити и прѣмръзнали. тѣ стояха прѣдъ баща си, който не се чудеше на юначеството имъ, а строго ги запита:

— Какво значи това? Какво правите тукъ?

— Ахъ, тате! . . . заплакаха и двѣтѣ дѣца. Искяхме да прѣживѣемъ приключения, като вуйча Никола . . . но добръ че дойдохте. Тука е много страшно и студено. Прости ни!

Уморени пристигнаха въ 12 часа прѣзъ нощта въ къщи. гдѣто уплашената майка имъ даде топълъ чай и ги тури да спатъ.

Тѣ вече не помислиха за подобни приключения.

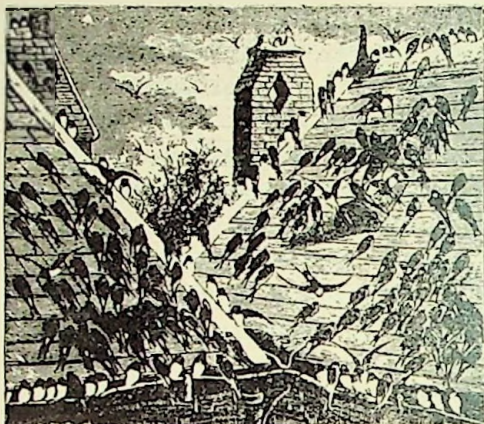
Прощаване.

Еорѣцото лѣто вече си отива. Врѣмето отъ лѣтната задуха Днитѣ ставатъ все по малки, а нощитѣ по голѣми. Скоро ще ни поздравя и хладната *есень*. Нейното приближаване най първо познаватъ *прѣлетнитѣ птици*. Тѣ захващатъ да се приготвятъ за пѣть — далечъ. далечъ въ топли тѣ мѣста, гдѣто настѣпва веселата пролѣтъ.

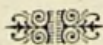
Ето защо тѣ се събиратъ, сдружватъ се и весело заминаватъ. Най-напрѣдъ виждаме, високо надъ главитѣ си, въ правилни редове, да ни оставятъ *щъркелитѣ*. Въ това врѣме отъ насъ си

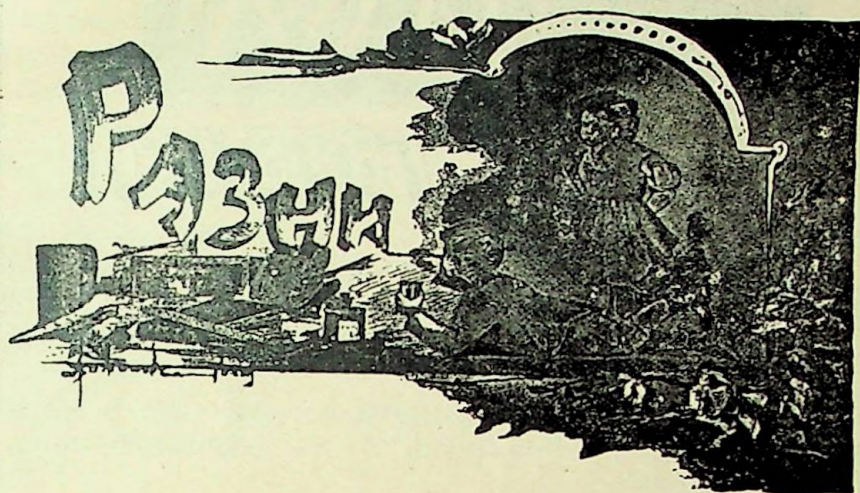
взематъ сбогомъ сжщо така наредени въ редове. и *жеравитѣ*. Слѣдъ тѣхъ мълчишкомъ си отиватъ — славейтѣ, пѣдпѣдѣщитѣ и др. малки птици.

Но не така правятъ *лястовициитѣ*.

Тѣ като че искатъ да ни отплатятъ за гостоприемството и, прѣди да си заминатъ, нѣколко дни ни веселятъ съ събирането и приятното си чуроликане. Всѣки отъ насъ ги е виждалъ какъ се събиратъ по високитѣ къщи. Това тѣ правятъ нѣколко сутрини, хвъркатъ на купища, чуроликатъ по неспокойно и, види се, обмислятъ дългото си пътуване. Така тѣ ни оставятъ, за да ги посрѣщнемъ на пролѣтъ съ още по голѣма радостъ. А знаете ли, млади читатели, защо тѣзи птици ни напушатъ?

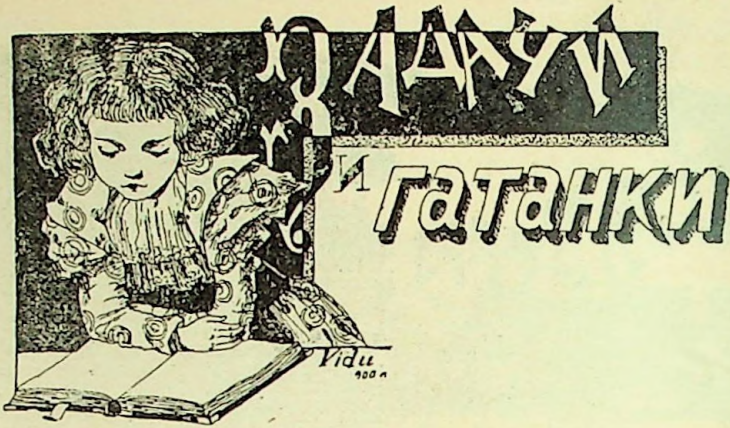
1. **Забрадкитѣ.** Лѣкаритѣ сѣ намѣрили, че една отъ причинитѣ на *глухотата* сѣ и забрадкитѣ, които носятъ женитѣ и момичета. Забрадкитѣ, като притискатъ ушитѣ, причиняватъ свиване на слуховия каналъ, което води къмъ глухота. Сѣщо вредителни сѣ и разнитѣ украшения, сѣ които кичимъ ушитѣ си. Вредата отъ забрадкитѣ е забѣлѣзана най-вече у *милосърднитѣ сестри*, които носятъ постоянно и твѣрдѣ лоши забрадки.

II.

2. **Малкия Лазарѣ.**

- Лазаре, защо плачешъ? Какво ти е?
- Ударихъ си главата у вратата.
- Тѣй ли, мама! А кога се удари?
- Снощи.
- Снощи?! Па защо плачешъ сега?
- Защото снощи нѣмаше никого въ къщи...

Л. В.

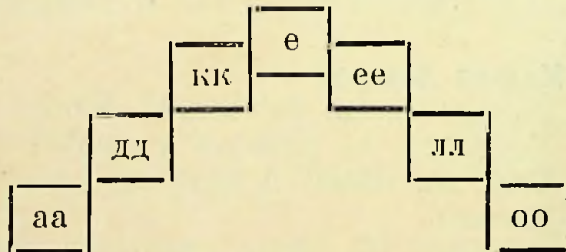
1. Колко еднакви монети имамъ. щото мога да ги наредя на квадрата и на равностраненъ триъгълникъ?

Иждпждпкъ.

2. Български градъ съмъ; ако замѣните *втора* ми буква съ *третата*, а третата съ втората, ще получите името на птица. *л.*

3. Отъ буквитѣ въ квадратчетата да се образуватъ три думи отъ 7 срички. Като се четатъ тѣзи срички направо и обратно (отъ едната и другата страна), да се образува същото изречение.

Иждпждпкъ.

Редакторъ: Н. Михалевъ.

До г. абонатитѣ ни.

Съобщаваме на абонатитѣ си, че задачитѣ отъ VI книжка па сп. „Младина“ сѣ ги рѣшили вѣрно деветнадесетъ души. Ето рѣшението па задачитѣ:

1. Кашкавалъ. 2. Смокъ, миро, орѣлъ, коледна, драмъ, наше, Америка, Иванъ, каякъ, Анка. 3. Слънчева сѣнка.

Наградитѣ се дадоха на слѣдпитѣ ни абонати: 1. В. Филиповъ III кл. Шуменъ. 2. Ст. Георгиевъ II кл. Т. Пазардж. 3. М. Добревъ III отд. с. Ендже кьой. Н. Загор. 4. Н. Ив. Неновъ г. Ст. Загора. 5. Мѣдникаровъ IV от. гр. Ст. Загора. 6. Ив. Поповъ с. Блъсничево, Луковитско. 7. Ник. С. Паница III отд. Варна. 8. Б. Мариновъ III отд. Видинъ. 9. Хр. Стапевъ II кл. г. Гор. Орѣховика. 10. Хр. Тѣдоровъ, с. Дол. гор. Тръмбешъ, гор Орѣх. ок. 11. Вл. Шоповъ, с. Батакъ, Пещерека окол. 12. Н. Боневъ III отд. г. Тръвна. 13. Д. Райковъ III отд г. Тръвна. 14. Г. Поповъ III от. г. Берковица. 15. Мих. Ивановъ, Павлово—София. 16. П. С. Русевъ гр. Шуменъ. 17. Асѣвъ Коцовъ III кл. София. 18. Т. Христевъ с. Периволь, Кюстендилско. 19. Бор. И. Бюлбюлевъ IV отд. с. Брѣзово, Пловдивско.

Поминѣкъ. Мѣсечно популярно илюстрирано земледѣлческо списание. Годишна цѣна 3 лева. Адресъ: П. Х. Григоревъ гр. Гор. Орѣховица.

ПРОДЪЛЖАВА СЕ ПОДПИСКАТА НА

СП. "МЛАДИНА,"

ГОД. ХІУ (1905)

Цѣна 2 лева прѣдплатени; въ странство 2 л. 50 ст. На новитѣ абонати се изпращатъ излѣзлитѣ книжки, **заедно съ календаря**. Абонирането става и чрѣзъ пощата. Годината се захваща отъ януарий. За всѣка неполучена книжка трѣбва да се яви до излизането на слѣдующата.

Адресъ: *До Прѣдседателя на друж. „Отецъ Паисий“ гр. Казанлъкъ.*

Прѣпорецъ, органъ на демократ. партия. Излиза три пкти въ седмицата въ гр. Софія. Цѣна 15 лева.

Съзнание, органъ на българския учителски съюзъ. Излиза всѣка сѣбота въ гр. Софія. Цѣна за год. 5 лева.

Учителски вѣстникъ, органъ на съюза на учителитѣ отъ срѣднитѣ училища въ България. Излиза два пкти въ мѣсеца въ гр. Софія. Годишенъ абонаментъ 4 лева.

Новъ вѣкъ, органъ на народно-либералната партия. Излиза въ понеделникъ, срѣда и петъкъ. Годишна цѣна 15 лв.

Нова епоха, независимъ вѣстникъ за политика и книжина. Излиза всѣка седмица въ гр. Бургасъ. Годишна цѣна 6 лева.

Църковенъ вѣстникъ, седмично издание, съ три приложения въ годината. Излиза въ Софія. Годиш. цѣна 10 лв.
